

Phan không ngờ Lương lại đưa ra đề nghị như vậy với mình. Cậu hơi hoảng một chút, nghĩ rằng có thể là cô đã quá say, hoặc quá chán nản về chuyên gia đình nên mới suy nghĩ như vậy. Phan đặt tay lên vai Lương, muốn cô an tâm hơn một chút.

- Cô đừng nói đùa thế.

Lương gạt phắt tay cậu xuống, ôm lấy mặt cậu và giương đôi mắt mờ màng lên nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Tôi nói thật.

Lương nói mà chẳng suy nghĩ gì. Giọng của cô cũng chẳng giống như một người say mà là của một người đã quá thất vọng về mọi thứ. Những điều mà cô mong muốn, những thứ khiến cô tự tin, tất cả đều biến mất ngay trước mắt cô.

- Không. - Phan thẳng thừng từ chối lời đề nghị ấy. Lương gục đầu xuống bàn, im lặng chấp nhận sự thật rằng mình đang bầu víu vào một thứ không đâu.

Phan nhìn Lương bằng một trạng thái thật kỳ lạ. Cậu chứng kiến sự sụp đổ này của cô, dù không biết rõ là cô vừa trải qua chuyện gì, nhưng tình trạng của Lương khiến cậu thật đau lòng. Và có lẽ Hằng, bạn gái của cậu cũng như vậy. Giống như chồng của Lương, cậu đã bỏ bê và để cho cô gái của mình có một khoảng thời gian cô đơn và trống vắng, phá tan niềm tin của cô ấy vào cái tình yêu nhãn mác mà mình tạo ra.

- Em không biết là cô đã gặp phải chuyện gì, nhưng mà, cô đừng buồn quá. - Phan lên tiếng an ủi.

Điều này càng khiến Lương trở nên náo nức hơn.

Không buồn quá ư? Vậy thì cô nên cảm thấy thế nào trong trường hợp này đây? Bị buộc phải cưới một người mà mình không yêu, bằng mọi giá tìm cách để ly hôn và bắt đầu lại cuộc sống của mình. Giờ thì cô không những thất thân với người ta, mà thậm chí lại còn phân vân giữa việc có nên ly hôn hay không.

Lương không hiểu được, vì sao chỉ sau một đêm ấy, cô lại thay đổi mong muốn nhanh đến vậy?

- Anh ấy tìm mọi cách để giữ tôi lại. Anh ấy bỏ thuốc tôi, và ngủ với tôi.

Phan giật mình. Người đàn ông kia hẳn là phải yêu cô lắm thì mới liều đến vậy. Đúng là quản trí làm liều. Cậu đã gặp Thái hai lần. Không giống như những gì mà Lương nói về anh ta, Phan thấy rằng Thái yêu cô. Một người chồng yêu cô như thế thì sao lại muốn từ bỏ cơ chứ?

- Vậy cô muốn thế nào?

- Tôi không biết. Đáng buồn là tôi không biết mình nên làm gì vào lúc này.

Trò chơi nhân tình (Phần 10)-1

Lương ngồi thừ ra đó. Lần đầu tiên cô chẳng có ý định muốn uống rượu nữa, dù đang rất hỗn

loạn. Phan nói cũng đúng. Tất cả những gì xảy ra ở hiện tại là do cô lựa chọn, kể cả Thái và cả sự tự do của cô.

Lương thì thầm, như thể là nói với chính mình. Cô thất vọng về Thái một thì thất vọng về mình mười. Cô luôn rõ ràng và lý trí, thế mà giờ thì lại bế tắc, nhập nhằng như thế này.

- Thế thì cứ để kệ đi. Sao cô không thử ở bên anh ấy xem?

Phan đưa ra một gợi ý.

- Tôi không yêu anh ấy.

Lương vẫn tiếp tục khẳng định điều này, dù cô biết rằng hiện tại hai từ không yêu kia đã rơi rụng đi một nửa.

- Không yêu, vậy sao còn kết hôn?

Lương chùng hững. Năm đó vì sao cô lại đồng ý kết hôn? Có phải chỉ để vừa ý bà không, hay là ngay từ giây phút cô gật đầu đồng ý đó, thì cô đã có ý định buông xuôi với cái tự do của mình và giao phó cuộc đời cho Thái?

- Cô vẫn rất tự do, dù kết hôn hay không. Đừng tự trói buộc mình vào cái khuôn khổ của người phụ nữ đã lấy chồng.

Phan chẳng hiểu sao mình lại nói được lời triết lý đến thế, cậu cũng tự cảm phục mình. Phan chợt nghĩ, nếu sau này mình lấy vợ, nhất định phải nói rõ với cô ấy điều này. Cậu không muốn sai lầm như Thái hoặc như bao người đàn ông khác, khiến cho người mình yêu cảm thấy khổ sở và mệt mỏi bởi định nghĩa hôn nhân như cái cùm chân. Nó phải là điều gì đấy thiêng liêng hơn thế.

Lương ngồi thừ ra đó. Lần đầu tiên cô chẳng có ý định muốn uống rượu nữa, dù đang rất hỗn loạn. Phan nói cũng đúng. Tất cả những gì xảy ra ở hiện tại là do cô lựa chọn, kể cả Thái và cả sự tự do của cô. Cô đã tự giới hạn mình, khiến cho mình trở nên cầm tù và mệt mỏi.

- Muộn rồi đấy ạ, cô về đi. Ở ngoài vào đêm muộn nguy hiểm lắm.

Phan đứng dậy, moi tiền ra trả cho bữa nhậu nửa vời này của mình và Lương. Cậu biết là cô đã tu hết cả chai, nên chưa về ngay mà ở lại canh chừng.

Lương vật vờ đi ra bến xe bus ngồi. Cô không lên bất kỳ một chuyến xe nào, trên người cũng không có tiền. Phan sốt ruột, muốn gọi Thái đến đón cô nhưng lại chẳng có số điện thoại.

Phan cứ đứng ở tít phía sau, canh chừng cho Lương.

Lương ngồi gục đầu trên ghế chờ xe bus. Cô cảm thấy mệt mỏi và choáng váng, phần vì đã nốc hết cả chai rượu gạo cay xè, phần vì không biết mình nên làm gì bây giờ. Chấp nhận sống với Thái ư? Hay là bỏ chạy khỏi tất cả mọi thứ ở đây. Lương nhận ra cô đã phung phí cái khoảng thời gian tự do của mình thế nào. Phan nói đúng, cô vẫn rất tự do đấy thôi. Thái đâu có giới hạn cô điều gì. Chỉ có tự cô là đặt ra cho mình ti tỉ thứ không được phép làm, suy cho cùng, là cô sợ hãi và lấy anh làm cái cớ để trốn khỏi những mong muốn của mình.

Nhưng giờ thì sao? Cô đã ngủ với Thái, có thể cô sẽ có con của anh. Lúc này mới thật sự là

không thể làm gì nữa.

Lương thở dài, dựa đầu vào tấm biển quảng cáo bên cạnh.

Một người đàn ông ngồi xuống cạnh cô. Lương không quan tâm.

Sĩ tan làm muộn và quyết định đi xe bus về, thấy Lương, trong bộ dạng mong manh và thê thảm. Anh ta cảm thấy cơ hội của mình đã đến rồi đây.

- Hôm nay cô nghỉ mà. Sao lại ở đây?

Lương liếc nhìn sang và thấy gương mặt đáng ghét của Sĩ. Cô thở dài, không thèm trả lời và tiếp tục dựa đầu vào cái biển quảng cáo, nhắm mắt lại.

Sĩ mon men tiến lại gần cô, ngửi thấy hương rượu thoang thoảng. Anh ta nổi lên ý định độc chiếm cô. Lương say mà, có khi cô sẽ chẳng biết là anh ta đang làm gì. Sĩ nghĩ vậy, nhích □ôJIG lên và ngồi sát về phía Lương. Lương chẳng có phản ứng gì. Được đằng chân lân đằng đầu, Sĩ đặt tay lên đùi Lương, mò mẫm và tiến dần lên trên.

Lương mở bừng mắt, phát hiện ra Sĩ đang tiến sát lại gần mình. Cô hoảng hốt đẩy anh ta ra.

- Này, anh làm cái gì đấy?

- Cho anh một cơ hội đi. Anh biết em sắp ly hôn rồi mà.

- Anh điên à? - Lương quát lên và đẩy anh ta ra, nhưng anh ta cứ sấn lại gần cô, đè dúi cô vào tấm biển quảng cáo. Lương giãy dụa nhưng không thoát ra được. - Đồ thần kinh. Bỏ tôi ra.

Sĩ càng được thể lấn tới. Anh ta □óp mặt Lương và cố cưỡng hôn cô. Lương giơ chân lên đạp vào người anh ta, nhưng không ngờ lại thuận thế để anh ta chen vào giữa hai chân mình. Hơi thở nồng nặc của anh ta phủ đầy gương mặt cô, khiến cô như thể muốn nôn tất cả những gì đã ăn ra ngoài.

Đàn ông lên con thật đáng sợ. Hóa ra, Thái vẫn luôn tôn trọng và đối xử rất tốt với cô.

Lương hoảng đến mức khóc lên. Cô sợ hãi khi người đàn ông trước mặt trông như sắp ăn thịt mình đến nơi.

Thái đi tìm Lương ở khắp nơi, anh nghĩ thể nào cô cũng lại uống rượu ở quán chân gà kia, cho nên đến tìm đến đó, và bắt gặp cảnh tên Sĩ đang giở trò với cô. Mưa đã tạnh từ lâu và cả người Thái cũng □âm□ ẩm ướt. Thái giận điên lên, anh định quăng cái ô đi, chạy sang bến xe và tẩn cho tên Sĩ một trận, thì đột nhiên có một người khác xuất hiện. Thái dừng sựng lại.

Sĩ vẫn đang ép Lương vào tường và cố hôn cô cho bằng được. Lương cố gắng phản kháng, tìm cách cắn vào tay anh ta, nhưng sức lực của cô cứ như thể bị rút cạn.

Trò chơi nhân tình (Phần 10)-2

Phan chột nghĩ, nếu sau này mình lấy vợ, nhất định phải nói rõ với cô ấy điều này. Cậu không muốn sai lầm như Thái hoặc như bao người đàn ông khác.

Một cú đấm mạnh mẽ bất ngờ giáng thẳng vào mặt Sĩ.

- Thằng chó này! - Phan gào lên, đập cho Sĩ mấy nhát vào bụng. Sĩ ngã lăn ra đất. - Mà định làm gì cô tao?

Sĩ ôm bụng, lồm cồm bò dậy. Hắn ta vội vàng định chuẩn đi, nhưng Phan đã túm lấy chân hắn kéo giật lại. Sĩ run lên, tưởng Phan định đánh mình nữa. Nhưng rồi cậu chỉ trừng mắt lên, cảnh cáo hắn vài câu. Sĩ gật đầu lia lịa và bỏ chạy bán sống bán chết.

Lương vẫn còn đang sợ hãi, cô thở đứt quãng, không ra hơi. Phan ngồi xuống cạnh cô, cởi áo khoác ra và khoác cho cô.

- Không sao rồi. Em đánh thằng khốn đó một trận rồi.

Phan lên tiếng để trấn an khi thấy người Lương vẫn đang run lên. Cô đột ngột tựa đầu vào vai Phan, hai mắt nhắm lại. Phan cảm thấy hơi nóng của cô đang lan sang cơ thể mình.

Lương lại phát sốt. Cô vừa say rượu và ngấm nước mưa, rồi lại gặp chuyện ảnh hưởng đến tinh thần, khó tránh khỏi bị ốm như thế. Phan đỡ lấy cô. Cậu tìm trong túi áo của cô nhưng không thấy điện thoại đâu. Khi này, Lương chạy ra khỏi nhà mà chẳng mang theo thứ gì.

Phan thở dài, quyết định gọi một chiếc xe taxi và đưa cô đến khách sạn.

Thái đứng ở trong góc đường, siết chặt lấy cái ô. Anh bực bội quãng nó đi. Thái cứ đứng đó, nhìn theo chiếc xe taxi cho đến khi nó đi khuất hẳn. Anh thất thểu đi bộ về.

Nước mưa làm mái tóc ẩm ướt, và nhỏ giọt xuống mặt anh, trông cứ như là nước mắt. Nhưng Thái không khóc. Anh chỉ cảm thấy hối hận vì những gì mình đã làm.

Có khi Lương đã tìm được người xứng đáng hơn thật, và đó không phải là anh. Có khi anh nên từ bỏ cô, để cô có được tự do đi cùng người mà cô yêu.

Giờ phút này, Thái thật sự tin rằng Lương và Phan đang yêu nhau, chứ không phải một kiểu tình yêu giả dối mà Lương trưng bày ra để lừa bịp anh và khiến anh chấp nhận ly hôn.

Đột nhiên điện thoại anh đổ chuông. Là số điện thoại của hộ sĩ chăm sóc bà Hoài ở bệnh viện. Thái vội vàng bắt máy, cũng đoán được phần nào về tình trạng của bà.

- Anh Thái phải không? Bà Hoài nguy kịch lắm rồi, anh mau đến đi.

Thái ậm ừ, rồi ngắt máy. Anh đã thất bại thật rồi, không thể tiếp tục như thế này được nữa.

Thái vật vờ đi trên đường như một bóng ma. Anh quyết định sẽ về nhà và viết đơn ly hôn với Lương. Đã đến lúc trả tự do cho cô.

????????????????

Thái đã quyết định sẽ ly hôn, và dường như ngay cả bà Hoài cũng đồng ý với anh, bởi bà đã buông xuôi và không còn đấu tranh cho sự sống nữa. Nhưng ngay lúc này, Lương lại có suy nghĩ và tình cảm khác.

Cô sẽ lựa chọn thế nào đây?